

strøm af stadig skiftende, kaudervælske cirkulæreforskrifter.

Nærværende lovforslags § 5 giver arbejdsløsheds-kasserne deres fulde frihed tilbage. De skal på ny være rent private medlemsforeninger og ikke mere på nogen måde være underkastet statsapparatets kontrol. Dette vil på mange måder frembyde fordele såvel i forholdet til medlemmerne, hvor kasserne gen-vinder en klar stilling, som for det offentlige, der ikke mere infiltreres af et organ, hvis eksistensgrundlag er at varetage særinteresser. Set på lidt længere sigt er arbejdsløsheds-kasserne ved at grave deres egne grave: De bliver overflødige blindarme uden modstandskraft.

Op til fjernelsen af kollegainstitutionen sygekasserne pr. 1. juli 1973 foregik lange diskussioner om, hvorvidt man allerede på daværende tidspunkt skulle medtage hele arbejdsløshedsdagpengeadministrationen under den nyoprettede Sociale Sikringsstyrelse, der jo blandt andet tager sig af sygedagpenge og arbejdsskadesager. Sondringen mellem arbejdsløshedsdagpenge som arbejdsmarkedsforanstaltning og sygedagpenge som socialpolitisk tiltag er et rent rituelt jerntæppe uden nogen som helst saglig bærekraft.

Blandt de mange løgnagtige oplysninger, der er tilgæet offentligheden om indholdet af nærværende lovforslag, har også været, at Fremskridtspartiet vil tage de penge fra de arbejdsløse, som de selv har betalt til arbejdsløshedsforsikring. Det vil vi ikke. Det fremgår udtrykkeligt af § 5, 2. pkt., at de arbejdsløse i tillæg til de 400 kr. får betalt alt, hvad deres egen arbejdsløshedsforsikring kan give dem. Uden noget som helst samordningsfradrag eller afkorting af anden art.

På frivillig basis, hvori statspenge ikke er indblandet, skal enhver kunne sikre sig de løntabsforsikringsbeløb, han ønsker. Enhver vil kunne selvforsikre sig til en hvilken som helst takst: den enkelte kan gøre det i forsikringsselskab eller i den organisation, vedkommende foretrækker, uden at grundtaksten på de 400 kr. daglig herved anfægtes eller underkendes.

2) Ved § 5 fjernes derhos den for skatteyderne så bekostelige og for arbejdsmarkedet ulykkelige statslige arbejdsformidlingsindretning, der blev til som et råddent kompromis for en snes år siden (Arbejdsgiverforeningen ville have opgaven væk fra fagforeningerne og »betale« ved at støtte LO's ønske om, at staten skulle have al risiko for, at arbejdsløshedsunderstøttelsen blev mærkbart større end det lave niveau, som den lå på dengang som følge af de små ledighedstal).

I øjeblikket beslægtet med det mægtige administrationsapparat, som omhandles i gældende lovs §§ 1-23 og 98-100 a, adskilligt mere arbejdskraft med

væsentlig dårligere resultater, end hvad der kan forventes, når disse offentlige stillinger nedlægges.

Embedsmandsledede statskontorer og levende arbejdspladser er nemlig to forskellige verdener. De forenes aldrig til en lykkebringende helhed. Medlemmerne går mere trygt til deres egen fagforening, end de færdes på arbejdsformidlingens linoleumsgulve.

Rent praktisk vil det nok blive LO-bevægelsen, der bliver drivkraften på disse områder, men monopol skal fagforeningerne ikke have. Kan forsikringsselskaber, vikarbureauer eller andre konkurrere effektivt, skal de også have lov til det. På den måde opnås de bedst mulige betingelser for arbejdskraften uden spild af unødige samfundsressourcer, jf. Arne Melchior i Folketingstidende 1980-81 sp. 7107 f.

Til § 6

At passe sit § 75-job bliver adgangsbilletten til det sociale bistandsystem. Men har man gjort indsatsen, vil der da være mange, som med rette tiltrænger mere end de 400 kr. pr. dag fra det sociale sikkerhedsnet. Den hårdtbelastede forsøger med mange børn og uden mulighed for at skaffe sig billig bolig skal således selvsagt have væsentligt mere end 400 kr. udbetalt fra det offentlige i en arbejdsløshedsperiode. Gradueret efter trang falder tillægsbetalingsbeløbet så til 0 kr. for velstillede enlige og adskillige andre. Opgaverne må klares inden for den gældende sociale bistandslovs rammer. Disse må forventes ændret meget efter de erfaringer, som er vundet, siden den sociale bistandslov trådte i kraft den 1. april 1976, jf. Fremskridt 1976-14, side 10 (sociale sikringsvagter).

Til § 7, stk. 1

Der skal være god tid efter Folketingets vedtagelse af lovforslaget, før nyordningen iværksættes, så der kan ske grundig forberedelse af detaljerne omkring den praktiske gennemførelse.

I krafttræden vil ikke være hensigtsmæssig i den periode, hvor arbejdsmarkedets følelser og kræfter står på højkant i almindelige overenskomstforhandlinger. En torsdag er fundet velegnet til ikrafttrædelsesdag, fordi der så kommer 2 dages erfaringer, ud fra hvilke der kan smajusteres i weekenden. Af alle torsdage er herefter 27. april 1989 den bedste. Indkørsperioden kommer til at foregå i halvåret med mindst sæsonarbejdsløshed, mange ferieafsløningsbehov og sådan, at der er en del helligdage i de første par uger.

Alligevel vil det i startfasen for den nye ordning nok være sådan, at der må gøres brug af, at kommunen ikke behøver beskæftige alle. Måske vil en kommune i den første tid foretrække kun at beskæftige